

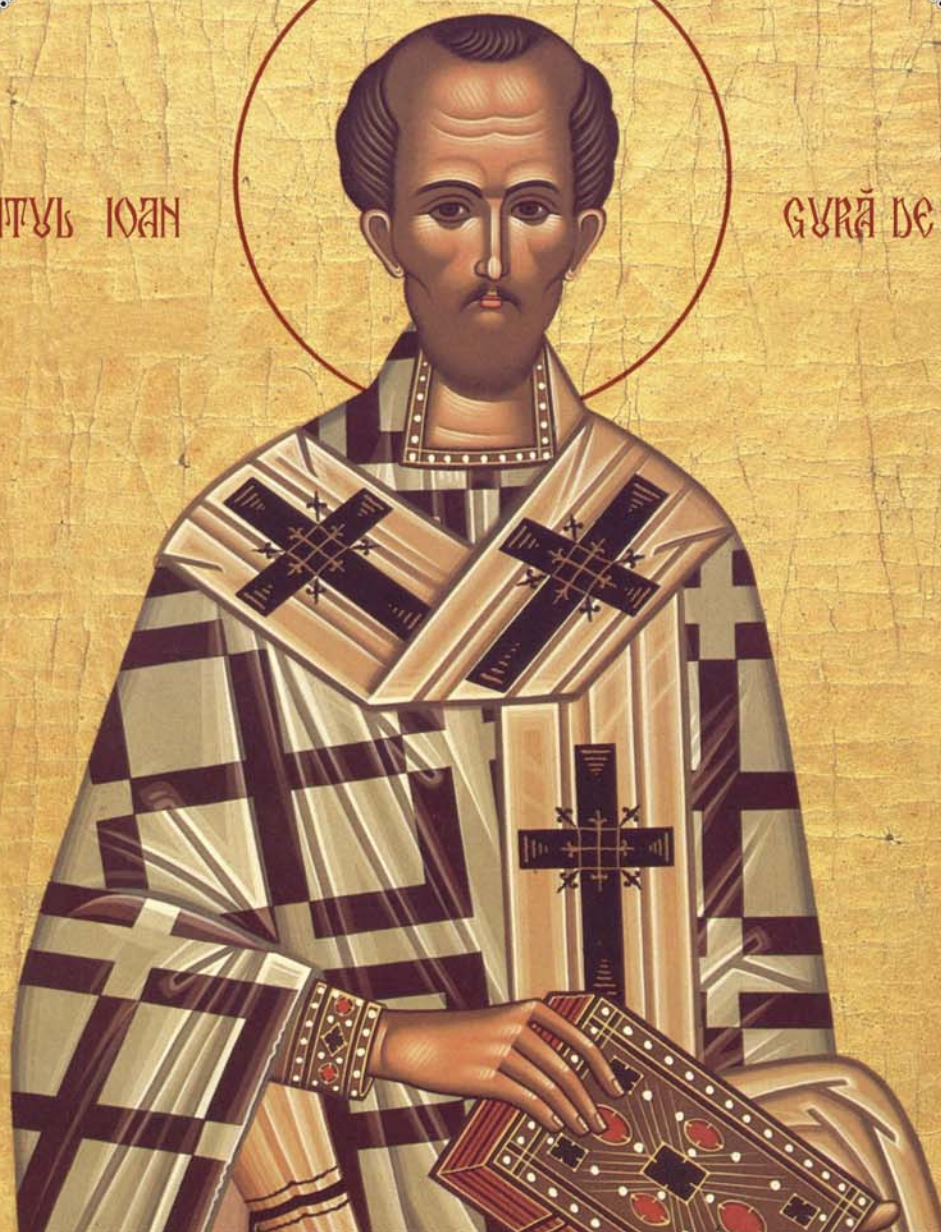
ICONOSTAS

Revistă de spiritualitate ortodoxă și orizont cultural

SFÂNTUL IOAN

GURĂ DE AUR

Anul II, Numerele 2-3, 2007

Sfântul Andrei
Cel dintâi Chemat

Apostolul Românilor

„Sfințenia, împlinirea umanului”

Sfânta Scriptură ne arată că *”minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui”* (Psalm 67, 36). Aceasta înseamnă în primul rând că Dumnezeu – **unicul izvor al sfințeniei** – împărtășește sfințenia Sa oamenilor, pe măsură ce oamenii îl caută pe Dumnezeu.

De aceea Sfântul Apostol Pavel îndeamnă zicând: *”Căutați pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”* (Evrei 12, 14). Biserica lui Hristos Cel răstignit și înviat, întemeiată de El prin pogorârea Sfântului Duh, în ziua Cincizecimii, este deodată experiența căutării sfințeniei și a primirii sfințeniei de către oameni. Cu alte cuvinte, comuniunea sfinților din toate veacurile și din toate locurile este comuniunea Împărăției lui Dumnezeu (Romani 14, 17).

Sfinții sunt prietenii cei mai apropiați ai lui Dumnezeu și cei mai buni dintre oameni. Sfântul este purtătorul dragostei lui Hristos pentru lume și sălașul locuirii Sfântului Duh, Care, cu suspine negrăite, dorește ca orice om să crească duhovnicește, spre asemănarea cu Dumnezeu (Romani 8, 27–30).

Biserica cinstește pe sfinți întrucât simte prezența lui Hristos și lucrarea Sfântului Duh în ei. Cinstirea sfinților nu este, așadar, o știrbire a cinstirii lui Dumnezeu ci, dimpotrivă, o preamărire a iubirii Sale pentru oameni și a lucrării Sale de înălțare a omului, spre frumusețea și viața veșnică a lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu este minunat într-o singurătate și într-o izolare veșnică, ci este minunat întru sfinți, care se bucură de iubirea și slava Sa. De aceea, Biserica dreptmăritoare cunoaște și cinstește bucuria sfinților. Întrucât omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, Cel veșnic sfânt, sfințenia este viața adevărată a omului, sau “împlinirea umanului”. Astfel, Evanghelia îndeamnă : *”Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârșit este”* (Matei 5, 48).

Dumnezeu lucrează minunat, de-a lungul întregii istorii a omenirii și cheamă la sfințenie toate neamurile, toate categoriile de oameni, de toate stările și de toate vârstele : *”El vrea ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină”* (1 Timotei 2, 4).

Citim în cartea Apocalipsei că neamurile își vor aduce slava lor în Împărăția lui Dumnezeu (21, 16). Sfinții fiecărui neam reprezintă mai ales frumusețea cea nepieritoare a slavei fiecărui neam în fața lui Dumnezeu.

+ P.F. Daniel, Patriarhul României

* Prezentul Editorial este o teologhisire inspirată și o precuvântare la un grupaj de materiale, din numărul de față al revistei noastre, evocând viața și opera Sfântului Ioan Gură de Aur, marele “dascăl și ierarh”, aniversat anul acesta în toată lumea creștină. (Editor)

“Spiritualitatea ortodoxă este o șansă pentru viitorul Europei, poate singura, pentru supraviețuirea ei”

De la 1 ianuarie 2007, Uniunea Europeană are în componența sa patru țări ortodoxe: Bulgaria, Cipru, Grecia și România, cu un total de aproape 40 de milioane de credincioși. În acest context Biserica Ortodoxă este pur și simplu invitată să aibă un cuvânt de autoritate, în contextul tot mai secularizat al Vestului european, unde spiritualitatea creștină a devenit doar un “compartiment religios” al societății laice, lipsită de viața liturgică. Fiind cea mai mare dintre “surorile egale”, Biserica Ortodoxă Română a cuprins, practic, întreg continentul, “călând” pe urmele celor trei milioane de români care populează astăzi, principalele regiuni economice ale UE.

Occidentul este o societate materialistă și de consum. Religia este împinsă în sfera privată. Spiritul dominant este goana după bani și după plăceri. Familia tradițională, adică tineri căsătoriți la starea civilă și religioasă, este pe cale de dispariție. Astăzi, majoritatea copiilor se nasc din cupluri “accidentale” sau provin din familii divorțate. Toate acestea îi tulbură pe oameni și îi nefericesc.

Tocmai de aceea, astăzi, este mai multă suferință în lume decât altădată. Tinerii români care trăiesc în apusul Europei rezistă cu greu spiritului veacului. Foarte mulți se pierd, ajungând la experiențe extrem de dureroase. Dar, există întotdeauna calea pocăinței, a întoarcerii. Aici intervine Biserica Ortodoxă. Harul mântuitor, libertatea, există doar în Biserică. Iar românii sunt, în general, legați de Biserică, ei caută Biserica, mai ales când se află în strâmtoare. Aceasta este o pedagogie divină: Dumnezeu ne întoarce pe calea cea bună, prin necazurile care vin asupra noastră, datorită păcatelor pe care le săvârșim.

Spiritualitatea ortodoxă este o șansă pentru viitorul Europei, poate singura pentru supraviețuirea ei. Pentru că o structură ca aceea a Uniunii Europene, bazată doar pe elementul economic și politic, nu poate avea șanse să dăinuiască, fără un fundament spiritual, duhovnicesc. Creștinismul occidental a pierdut mult din

filonul său mistic. Dimpotrivă, Ortodoxia a păstrat toată bogăția mistică din perioada când creștinătatea era una. Cine se apropie de tradiția ortodoxă și încearcă s-o trăiască în Biserică, sub îndrumarea unui duhovnic, acela este salvat. Este rolul nostru, al ortodocșilor din Europa unită, de a trăi cât mai autentic credința noastră și de a o transmite mai departe, prin exemplul vieții. Căci numai exemplul bun convinge.

Pe de altă parte nu există nici o separare între cultură și Biserică! Hristos nu este acultural, ci fundamentul culturii adevărate. Însuși cuvântul “cultură” vine de la cultul religios, care este expresia primordială a oricărei culturi umane. Cultura trebuie să-l cultive pe om, să-l ajute în tinderea sa spre desăvârșire, sădită de Dumnezeu în ființa noastră. Or, nimic nu-l cultivă pe om mai mult decât cultul Bisericii. Christos Yannaras, un mare filosof creștin grec contemporan, scrie că “Liturghia ortodoxă și în general slujbele noastre sunt expresia cea mai înaltă a culturii umane”, a ceea ce omul a putut crea mai frumos pentru cultivarea sa. Cultul este deci centrul de foc al culturii, iar în centrul cultului este Hristos-Dumnezeu și om. Astăzi, în Occident, dar și la noi acasă, sunt atâtea creații care se consideră culturale, dar care în fond sunt sub-culturale sau chiar anti-culturale, căci ele, în loc să-l cultive pe om, îl distrug, cultivându-i patimile.

Personal consider că Ortodoxia nu are de pierdut din contactul său cu Occidentul, cel puțin în ce privește învățătura ei de credință, care este precisă și clară și față de care nimeni nu poate face nici un rabat, decât cu riscul de a se plasa în afara Ortodoxiei. Practic, însă, cred că mulți credincioși ortodocși, români, greci sau bulgari au împrumutat stilul de viață occidental, adică nu mai postesc, suficient și autentic, nu mai țin legătura strânsă cu Biserica...

Chiar dacă facem cu toții parte din UE, noi, românii ortodocși, ca de altfel toți ortodocșii din Occident, dorim să ne organizăm viața spirituală și etnică în țările în care trăim, în conformitate cu regulile și cerințele acestor țări, dar fără a ne abandona tradițiile. Pentru noi nu este o sărăcire a identității noastre, ci dimpotrivă, o îmbogățire, să fim în același timp români și europeni. Noi sperăm și ne rugăm ca Europa unită să devină un tărâm al păcii și prosperității, pentru toate popoarele care îl locuiesc. Din punctul nostru de vedere, lucrul acesta este posibil în primul rând prin revigorarea credinței creștine, proprii fiecărui popor.

+ I.P.S. SERAFIM JOANTĂ

Mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord

Sfântul Ioan Gură de Aur

1600 de ani de la trecerea sa la cele veșnice (407-2007)

„Din gura ta ca o lumină de foc strălucind harul, lumea a luminat. Vistieriile neîmămurării de argint lumii ai câștigat. Înălțimea gândului smerit nouă ne-ai arătat. Dar cu cuvintele tale învățându-ne, Părinte Ioan Gură de Aur; roagă pe Cuvântul Hristos Dumnezeu Să mântuiască sufletele noastre.” (Tropar, glas VIII)

Sfântul Ioan Gură de Aur, mare luminător al lumii și stâlp neclintit al Bisericii lui Hristos, este considerat, pe bună dreptate, unul dintre marii apărători și îndrumători ai adevărului nepieritor al credinței noastre. Ierarh desăvârșit, mărturisitor neșovăielnic al lui Hristos, pedagog și învățător neîntrecut în întreaga istorie creștină, trăitor smerit și rugător pentru binele comunității sale, autor de scrieri normative pentru întreaga Biserică - iată numai câteva dintre numeroasele aspecte ale covârșitoarei sale personalități care l-au ridicat pe Sfântul Ioan la cinstirea de „mare dascăl și ierarh”, alături de Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Grigorie de Nazianz.

Sfântul Ioan s-a născut la Antiohia, în Siria de astăzi, din părinți necredincioși, pe la anul 344. Tatăl său, Secundus, mare dregător al provinciei, a murit curând după nașterea copilului, lăsând mamei Antuza, sarcina educației fiului lor. Ioan a cunoscut de tânăr întreaga știință a timpului său, fiind învățat de profesori vestiți ai timpului său, printre ei numărându-se retorul Libaniu și filozoful Andragatius dar înțelegând deșertăciunea învățăturilor lor, s-a îndreptat spre cunoștința cea netrecătoare a poruncilor lui Hristos. A primit botezul de la Meletie, episcopul Antiohiei, reușind să convingă

și pe mama sa să-i urmeze, sprijinit fiind de Diodor de Tars, conducătorul Școlii Catehetice antiohiene și de Carterius, inițiatorul unei grupări cu caracter monastic în chiar mijlocul cetății.

După moartea mamei, Ioan va da deplină libertate înfriguratei sale căutări de Dumnezeu, dedicându-se ascetismului și contemplației, sub povățuirea atentă a unui monah, într-o mănăstire de obște și retrăgându-se mai apoi în pustietate, timp de doi ani.

Întors la Antiohia, spre anul 380, este hirotonit diacon și apoi preot. Începe să predice în bisericile din oraș, dobândind o faimă neîntrecută, uimind prin puterea cuvântului său, totdeauna întărit prin exemplul vieții personale. Se spune că o femeie din popor neînțelegând, în timpul unei predici, semnificațiile tainice ale spuselor sfântului, a rostit cu glas tare: „Învățătorule duhovnicesc, sau mai bine să-ți spun Ioane Gură de Aur, fântâna ta este adâncă dar funia minții noastre este scurtă și nu poate ajunge la adâncimea cuvintelor tale”. Și așa a rămas numele sfântului până astăzi.

Pentru calitățile sale unanim recunoscute, Sfântul Ioan este ales și hirotonit episcop al scaunului din Constantinopol, în 398, după moartea patriarhului Nectarie, pe vremea împăratului Arcadius.

Mediul corupt al capitalei, puțin receptiv la dorințele de înnoire morală și duhovnicească ale noului păstor, i-a devenit, în timp, un mare adversar.

Trăind el însuși în simplitate călugărească și nevoință, sfântul a cerut și celor din jurul său, clericilor și mirenilor și chiar familiei imperiale, demnitate și curăție sufletească și trupească, îndemnând la limitarea abuzurilor, îndreptarea moravurilor și ajutorarea celor în suferință.

Criticile sale aspre îi vor aduce depunerea din scaun, dar exilul nu va dura mult, căci locuitorii binecredincioși ai Constantinopolului și-au cerut ierarhul și povățuitorul înapoi.

Intrigile de la curtea imperială, care vizau blocarea curajului Sfântului Ioan de a demasca nedreptățile împărătesei Eudoxia, au determinat o a doua condamnare a patriarhului, în anul 404. Lunga călătorie spre locul exilului a fost prea grea pentru încercatul luptător. El moare la 14 septembrie 407, la Comane, o mică localitate de pe țărmul răsăritean al Mării Negre, rostind cu ultimele-i puteri, în ciuda tuturor asupririlor la care fusese supus, memorabilele cuvinte: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”.

Cinstitele sale moaște au fost aduse la Constantinopol 31 de ani mai târziu, pe vremea împăratului Teodosie al II-lea, de către unchiul său, patriarhul Proclu, și așezate cu mare cinste în Biserica Sfinților Apostoli, dăruind vindecări și lucrând minuni celor ce cu credință au căutat și caută neîncetat ajutorul său.

Moștenirea spirituală lăsată de Sfântul Ioan este neprețuită. Rugăciunile sale se rostesc, până astăzi, în timpul Sfintei Liturghii ce îi poartă numele, precum și în cadrul altor slujbe ale Bisericii. Comentariile sale asupra textelor Sfintelor Scripturi, impresionante sub aspectul numărului și al profunzimii de interpretare, sunt modele pentru întreaga exegeză de după el. Activitatea sa socială pentru bolnavi, săraci sau nedreptățiți, pentru văduve sau orfani, i-a adus numele de „părintele săracilor”, iar cuvântările sale au rămas neegalate, de-a lungul întregii istorii a Bisericii.

Cinstit în Biserica Ortodoxă de trei ori într-un an, la 13 noiembrie, 27 ianuarie - când se pomeneste aducerea cinstitelor sale moaște - și la 30 ianuarie - împreună cu Sfinții Vasile cel Mare și Grigorie Teologul - Sfântul Ioan rămâne, pentru creștinul iubitor de Dumnezeu, alături de Sfântul Apostol Pavel, modelul și inspiratorul său, garanția vie a desăvârșirii, a sfințeniei și a puterii omenești de a împlini, prin fapte, poruncile netrecătoare ale Bisericii.

Sfântul Ioan Gură de Aur a avut legături cu neamul nostru, fiind prieten apropiat cu episcopul Tomisului, Teotim I. Sfântul episcop Teotim a luat apărarea marelui patriarh, în cadrul unui sinod ținut la Constantinopol, în anul 403, când Sfântul Ioan Gură de Aur era acuzat pe nedrept.

Tot Sfântul Ioan Gură de Aur este cel care l-a hirotonit în treapta de diacon pe un alt mare părinte dobrogean, Cuviosul Casian, prăznuit la 29 februarie.

De aceea și poporul român îl cinstește în chip deosebit pe Sfântul Ioan, rugându-i-se neîncetat să mijlocească la tronul ceresc pentru pacea și întărirea sa în credință.

Protos. Daniil Oltean,
Bucurați-vă, sfinților toți!
Galați, 2000

Saint Jean Chrysostome (vers 350-407)

Jeunesse - Anthusa, mère de Jean, perdit tôt son mari et sa fillette, et reporta tout son amour sur son fils unique. En plus d'une bonne éducation chrétienne, elle lui fournit la meilleure instruction possible dans la grande ville d'Antioche sous la conduite de Libanios, le plus célèbre rhéteur grec de ce temps. Jean perfectionna si bien son grec qu'il devint le plus grand orateur grec chrétien: d'où son surnom chrysostome (bouche d'or) depuis le 6e siècle. Baptisé tard en 368, Jean étudia les sciences religieuses durant 3 ans à la rude école de Diodoros, et fut ordonné lecteur de son église.

Après la mort de sa mère en 372, il alla vivre en ermite au désert de Syrie durant six ans; il y eut ma sa santé par trop d'austérité et dut revenir à Antioche en 378 pour se guérir. Son évêque Mélèce l'ordonna prêtre en 386, et lui

confia la prédication dans l'église principale; ce qui était alors exceptionnel, car la prédication dominicale était réservée à l'évêque. De plus, même simple diacre, Jean avait commencé sa carrière littéraire en publiant "Sur la virginité" (382), "Sur Babylos" (382) et "Commentaire sur la Genèse" (386).

Affaire des statues - Le peuple d'Antioche, écrasé par les impôts, en 387, brisa les statues de l'empereur et de sa famille sur la place publique. Théodose Ier, courroucé, menaça de détruire la ville. Dans l'attente de cette cruelle punition, Jean soutint son peuple pendant 21 jours, prêchant un long sermon quotidien au peuple réuni dans l'église: Ne soyons pas abattus par cette menace effrayante; pensons à prendre soin de nos âmes; c'est plus important. Déjà quelques-uns ont changé leur vie, passant du péché à la vertu. L'affliction devint pour eux une fournaise purifiant l'âme. Que penseront de vous les païens si devant la peur de mourir, vous devenez aussi terrifiés qu'un lièvre chétif. - Oh, empereur! Punissez-nous si vous le voulez, mais montrez-nous plus de bonté qu'auparavant" (Hom 6 et 21). Finalement Théodose pardonna.

moyennant réfection des statues.

Cette victoire et l'éloquence de Jean attirèrent sur lui les yeux de tout l'Orient, en plus des ouvrages qu'il continuait d'écrire. Il prit la 'défense de la vie monastique' en réfutant ses détracteurs (en 385) et en donnant 'l'exhortation à Théodore moine' qui avait laissé la vie monastique (388). Son livre 'Sur le sacerdoce' (388) exalte la dignité du prêtre qui reçoit 'un pouvoir que Dieu n'a pas donné aux anges', et marque l'importance du ministère de la Parole qui éduque les âmes et fait goûter les mystères divins.

Évêque - En novembre 397, le patriarche de Constantinople décède; l'empereur Arcadius va chercher Chrysostome d'Antioche pour en être l'évêque successeur; l'ordination eut lieu le 26-fevr.-398. Aussitôt Jean entreprit la réforme de son peuple par une prédication avant tout moraliste, visant à la pratique des vertus ou contre les vices plus répandus : luxe,

paresse, médisances. Il insiste sur l'estime du travail : 'Ne regardons jamais le travail manuel comme une honte, ne méprisons pas les ouvriers de forges ni les cordonniers ni les fermiers. +Un jour, il loue des prêtres-fermiers présents à la messe : 'C'est fête pour nous de les voir ici; tantôt ils mènent les boeufs sous le joug, tantôt ils montent en chaire, tantôt ils manient la serpe, tantôt ils purifient les âmes de leurs péchés' (Ad pop. Ant.19:1).

Saint Jean veut des *chrétiens apôtres* : 'Le Christ nous a laissés ici-bas pour que nous soyons lumière... et levain dans le peuple... spirituels parmi les charnels. - Rien de plus vain qu'un chrétien non appliqué à sauver les autres' (Hom. X,5). Il imposa la résidence aux prêtres errants; il organisa le culte, ajoutant des chants, processions, vigiles et fêtes de martyrs, en un tout structuré qui devint la LITURGIE BYZANTINE de Saint Jean Chrysostome, encore célébrée de nos jours. Sa sollicitude pour les pauvres et les veuves a passé à l'histoire; tous les revenus de son évêché allaient aux pauvres et il considérait son patriarcat comme un vaste hôpital rempli d'aveugles, de sourds ou d'handicapés.

Saint Jean fut un *exégète fertile*, ami du sens littéral; il commenta la Genèse, 58 Psaumes, Isaïe et presque tout le Nouveau Testament : 178 homélies sur Matthieu et Jean. Sa dévotion pour Saint Paul s'exprima par environ 250 homélies : une mine inépuisable! 'Qui me donnerait d'embrasser le corps de Paul, d'être cloué sur son tombeau... ce corps qui portait tant de cicatrices et

semait partout la parole du Christ... voix plus terrible que tout tonnerre sur les démons... ce coeur qu'on pourrait appeler le coeur de la terre entière : vraiment, c'était le Coeur du Christ... et le Lion de l'Esprit Saint' (Rom 32: 3-5). Saint Jean Chrysostome écrivit quelques traités spirituels: *sur la virginité, Sur la souffrance, Les Catéchèses baptismales* dont 8 découvertes en 1967 au mont Athos; mais il n'eut pas à s'engager dans de longues controverses sur la divinité du Christ ou de l'Esprit Saint.

Persécution - Par ses nombreux sermons souvent moralisants, Saint Jean Chrysostome s'attira des ennemis : des évêques jaloux Sévérien, Théophile, surtout l'impératrice Eudoxie à qui il reprochait de façon voilée le luxe, la fierté et la saisie illégale d'un domaine. Le patriarche Théophile d'Alexandrie, venu à

Constantinople en août 403, réunit un synode 'du Chêne' et fit déposer Saint

Jean comme étant irascible et disciple d'Origène; l'armée exila Saint Jean en Bithynie tout près. Les chrétiens

fidèles firent vite sérieuse bagarre qui força l'impératrice à rappeler Saint Jean en son diocèse quelques jours plus tard. En décembre 403, de nouveaux sermons irritant le couple impérial provoquent un 2e exil de Saint Jean, que ne put arrêter même le Pape invoqué. Deux soldats

l'emmenèrent à Cucusa (Turquie) où il séjourne 3 ans; Saint Jean reste pourtant en contact avec ses

fidèles, par lettres et même recevant

leurs visites. L'empereur irrité à bout, en

août 407, exile Chrysostome à 1500 km plus loin, à Pitsunda sur la rive nord de la Mer

Noire. Par marches forcées, Jean s'en va sous un

soleil de feu ou dans les orages; mal nourri, exténué, il meurt en route le 14 septembre 407, âgé de 58 ans; sa fête liturgique est fixée au 13. Le grand patriarche fut vite reconnu comme un saint pasteur et l'un des deux piliers Pères de l'Eglise. Dès 428, sa fête apparut dans le Synaxaire liturgique Byzantine et en 438 l'empereur Théodose II fit rapatrier ses reliques dans l'église des Saints Apôtres à Constantinople.

Doctrines - La sûreté de sa doctrine lui mérita d'être proclamé docteur de l'Eglise par le Concile de Chalcédoine en 451. Une de ses thèmes plus chères de prédications était notre incorporation au Christ : 'Le Christ fait notre union avec lui de plusieurs manières. Il est la tête, nous le corps : pas d'espace entre les deux. Il est le fondement, nous

l'édifice; Lui la vigne, nous les sarments; lui l'époux, nous l'épouse; Lui la voie, nous les voyageurs; nous le temple, Lui le résidant; Lui l'aîné, nous les frères; Lui la vie, nous les vivants; Lui la lumière, nous les illuminés. Tout cela parle d'union, tout cela indique qu'il ne peut demeurer d'intervalle, fut-ce le plus petit entre nous et Lui. Qui se sépare même très peu du Christ verra la brèche grandir et entraîner sa perte

Saint Jean Chrysostome écrit en 407, pendant son dernier exil au cœur des montagnes d'Arménie, son beau livre *Sur la Providence de Dieu*. Il y montre sa confiance inébranlable en Dieu providence et les raisons de le faire, malgré les épreuves.

“Mon ami, si tes malheurs finissent par cesser, dès la vie présente, glorifie Dieu. Si *les événements tournent au pire, même alors, rends grâces* et ne te scandalise pas, sachant bien que *la providence de Dieu est infinie*, qu'on ne peut l'expliquer et que, de toutes façons, les choses aboutiront au but qui convient, soit dans la vie présente, soit dans la vie future”

**Alcide Laplante, DTh. *Pères de l'Eglise*,
Montréal, 2006**

Actualitatea învățăturilor Sfântului Ioan Gură de Aur

(Fragmente din Opera cu conținut moral)
Despre Dumnezeu

“Cuvântul lui Hristos să locuiască îmbelșugat întru voi, învățându-vă toată înțelepciunea și povățuindu-vă în psalmi, în imne și în cântări duhovnicești, cântând prin har în inimile voastre Domnului. Și tot ceea ce faceți, cu cuvântul sau cu fapta, toate să le faceți întru numele Domnului Iisus, mulțumind prin El lui Dumnezeu și Tatăl” (Col 3,16-17). Așadar, omule, dacă mănânci sau dacă bei, dacă te însori, dacă pleci undeva, toate în numele lui Dumnezeu fă-le, adică cheamă-L pe El ca ajutor. În toate, mai întâi roagă-te Lui și apoi apucă-te de treabă. Vrei să găsești și să împărtășești cuiva un cuvânt? Fă rugăciune mai înainte. De aceea și noi punem la începutul epistolelor noastre numele Domnului. Căci acolo unde e numele Domnului, toate merg bine.

De te așezi la masă, și înainte și după, mulțumește lui Dumnezeu și înainte și după. Nimic lumesc să nu fie la tine. Toate fă-le în numele Domnului și atunci toate îți vor merge bine. Unde adaugi numele lui Dumnezeu toate sunt cum trebuie.

Despre credință și fapte

Fie că gândești, fie că săvârșești ceva, lucrează împreună cu Dumnezeu. cheamă pe Fiul și mulțumește Tatălui. Căci unde este chemat Fiul este chemat și Tatăl și când l se mulțumește Acestuia, Tatălui, l se mulțumește și Fiului. Acestea să le învățăm nu numai cu vorba, ci să le împlinim și cu fapta. Nimic nu este deopotrivă cu numele acesta. Acest nume este pretutindeni minunat. Cel ce rostește acest nume îndată s-a umplut de bună mireasmă.

După cum semănătorii n-au nici un folos dacă aruncă semințele pe cale, tot așa și noi n-avem vreun folos de pe urma numelui de creștin, dacă faptele noastre nu sunt pe măsura numelui.

Vă aduc martor de credință pe Iacov, fratele Domnului, care zice: „Credința fără fapte este moartă” (Iacov 11, 17). Este deci nevoie de fapte; fără de ele nici numele de creștin nu ne poate fi de folos.

Despre creșterea și educarea copiilor

Auțiți acestea și voi, părinților și voi mamelor, misiunea și răspunderea creșterii copiilor nu vă va fi fără plată. Nu este puțin lucru ca odraslele dăruite nouă de Dumnezeu să fie afierosite lui Dumnezeu. Dacă temeliile

începutului educației vor fi bune, mare vă va fi plata; iar dacă veți neglija aceasta, mare vă va fi osânda.

Auziți acestea, voi, părinților! Creșteți pe copiii voștri întru învățătura și certarea Domnului, cu multă băgare de seamă. Tinerețea are nevoie de mulți purtători de grijă, dascăli, pedagogi, îngrijitori și hrănitori. Este de dorit să poată fi stăpânită, să fie sub control. Dacă de la început și din cea mai fragedă vârstă a copilăriei îi vom pune niște hotare bune, după aceasta nu vom avea nevoie de multe osteneli, ci obișnuința va deveni lege.

Să nu-i lăsăm să facă ceva din cele plăcute și vătămătoare și nici să le facem totdeauna pe placul lor, ci mai cu seamă să-i ținem în întreaga înțelepciune și cumpătare, fiindcă abuzul de acestea pierde tinerețea mai mult decât orice.

Mare comoară avem în copiii noștri! Să ne îngrijim de ei, iar aceasta să o facem ca nu cumva vicelanul diavol să ne piardă chiar pe noi. Să ne îngrijim de a încredința pe copilul nostru unui dascăl, care ar putea să-i dezvolte întreaga lui înțelepciune.

Cercetează tu părinte, sufletul copilului, învață-l să fie om bun și cinstit, fiindcă astfel va putea să dobândească și avere și faimă și nume bun.

Mamelor! Îngrijiți-vă mai ales de fiicele voastre, căci este vrednică de cinste pentru voi o astfel de grijă; luați seama bine și mai cu seamă învățați-le să fie evlavioase, demne, să disprețuiască averile, să fi sobre și fără pretenții în îmbrăcăminte și numai în felul acesta aduceți-le la căsătorie. Cu chipul acesta nu numai pe ele, ci și pe bărbatul pe care îl vor avea l-ați mântuit și l-ați scăpat din neajunsuri; și nu numai pe bărbat, ci și pe copii. Că dacă rădăcina este bună, ramurile se vor întinde tot mai bine, iar pentru toate acestea veți lua neîndoielnic plată. Fiica ta, astfel trebuie să iasă din casa părintească la căsătorie, precum iese un luptător de la locul de antrenament, având toată știința și înțelepciunea sau precum un aluat care trebuie să dospească întreaga frământătură și să o prefacă în pâine bună.

Și băieții trebuie să fie cuviincioși, cu demnitate și întreaga pricepere, încât să aibă laudă și de la oameni și de la Dumnezeu. Să se învețe a-și păzi pânțele, a fugi de lux, a fi economi și cumpătați. Căci numai așa vor putea fi de folos lor înșile și vor face bucurie și cinste părinților; cu chipul acesta, toate vor fi spre slava lui Dumnezeu și spre a noastră mântuire, întru Hristos Iisus Domnul nostru.

Despre deznădejde și nepăsare

În viața creștinului, deznădejdea și nepăsarea sunt distrugătoare. Pe cel care a căzut în păcat, deznădejdea nu-l lasă să se ridice iar pe cel care este în picioare, nepăsarea îl

face să cadă. Deznădejdea îl lipsește pe om de bunătățile pe care le-a dobândit iar nepăsarea nu-l lasă să scape de relele care îl apasă. Nepăsarea îl coboară din ceruri, pe când deznădejdea îl coboară de tot în prăpastia răutății. Iată cât de mare este puterea celor două patimi!

Diavolul a fost la început un înger bun; dar pentru că s-a purtat cu nepăsare, a fost stăpânit de deznădejde și a căzut într-o asemenea răutate, încât nu se mai poate ridica din ea. Faptul că el era bun la început ni-l arată Domnul: *“Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer”* (Luca 10, 18). Asemănarea diavolului cu un fulger vădește lumina pe care o avea el mai înainte și cât de mare și puternică a fost căderea lui.

Pavel era hulitor și prigonitor al lui Hristos. Dar pentru că nu s-a lăsat cuprins de deznădejde, s-a ridicat din păcatul său și a ajuns să fie asemenea îngerilor. Iuda era apostol; dar pentru că a arătat nepăsare, s-a făcut trădător. Tâlharul de pe cruce, cu toate că a făcut atâtea răutăți, nu a deznădăjduit și, astfel, a intrat primul în rai. Fariseul, pentru că s-a mândrit, a căzut din înălțimile virtuții, pe când vameșul, pentru că nu a deznădăjduit, s-a ridicat deasupra virtuții fariseului. Omul nu trebuie să deznădăjduiască, pentru păcatele sale, dar nici să nu fie leneș și ușuratic la minte. Când știm că suntem păcătoși, nu trebuie nici să

deznădăjduim, nici să fim ușuratici la minte și leneși, căci amândouă acestea ne-ar duce la pieire.

Adică deznădăjduirea ne împiedică de a ne ridica din căderea în păcate, iar ușurătatea minții face ca și cei ce stau, să se poticnească și să cadă.

Aceasta, așadar, ne răpește binele pe care îl posedăm iar aceea, adică deznădăjduirea, nu ne lasă să ne eliberăm de relele sub care noi suspinăm.

Ușurătatea minții ne împinge iarăși afară din cer, unde noi ne aflăm, iar deznădăjduirea ne aruncă în bezna răutății.

Socotește omule cu dreptate puterea amândurora, atât a ușurătății de minte, cât și a deznădăjduirii!

Despre răbdarea în suferințe

Cât de multe neplăceri nu întâmpinăm noi, în toate zilele și ce suflet tare se cere, spre a nu fi cineva supărat și nerăbdător, ci a proslăvi, a lauda și a cinsti pe cel ce îngăduie a veni asupra noastră astfel de ispite?

Cât de multe nenorociri și întâmplări neașteptate nu dau peste noi? Și totuși cineva trebuie să înăbușească gândurile cele rele și să nu îngăduie limbii a grăi lucruri păcătoase. Încă și fericitul Iov a răbdat mii de patimi și totuși n-a încetat de a proslăvi pe Domnul.

Între noi însă sunt oameni, care când li se va întâmpla ceva rău, când sunt jigniți de cineva, sau cad în boală, îndată izbucnesc din ei hulele. Ei suferă chinul bolii, dar folosul ce ar putea să-l tragă dintru aceasta, pentru mântuirea lor sufletească și-l răpesc ei înșiși.

Ce faci o, omule? Hulești tu pe Dumnezeu binefăcătorul tău, mântuitorul tău, apărătorul și purtătorul tău de grijă? Nu ba! de seamă oare, că alergi la prăpastie, și te asvârli însuși pe tine în fundul cel mai adânc? Oare prin hule fac tu suferința ta mai lesnicioasă? Nu! Tu o sporești prin nerăbdarea ta și prin păcatul tău, și-ți faci chinul și mai strașnic.

Dar poate nu poți tăcea cu totul, de durere. Iată, eu nu-ți poruncesc să fii cu totul mut. Însă în loc de a huli pe Dumnezeu, tu trebuie să-l proslăvești, în loc de a cârți asupra Lui, tu trebuie să-l cinstești și să-l lauzi. Mărturisește

Domnului păcatele tale, adu laudă lui Dumnezeu și prin aceasta îți vei ușura suferințele tale, apropiindu-se Dumnezeu iarăși de tine, prin harul său cel bogat, întru ajutor. Dimpotrivă, dacă hulești pe Dumnezeu, alungi de la tine ajutorul Lui.

Gândește încă, că pe cât de mai mare este suferința, cu atât mai slăvită este și cununa răsplătirii; cu cât mai mult aurul arde în cuptor, cu atâta se face mai curat; cu cât mai îndelungat și mai departe plutește neguțătorul cu corabia pe mare, cu atâta mai multe mărfuri adună.

Dacă ai grea luptă cu boala și cu sărăcia, socotește însă, că prin aceasta Lazăr a dobândit mântuirea. Fiindcă el, suferind cu răbdare sărăcia, boala și părăsirea, a fost luat în sânul lui Avraam.

Așadar, răbdarea în suferință este o faptă bună atât de mare, încât ea chiar și pe cei mai mari păcătoși îi slobozește de datoria lor cea grea; iar când ea se află la un om mai dinainte drept, ea îi dă cea mai mare siguranță despre fericirea cea cerească. Pentru cei drepti răbdarea în suferință este o cunună strălucită, care lucește mai luminat decât soarele; iar celui păcătos ea îi este de ajuns pentru iertarea călcărilor de lege ale sale.

Despre folosul postului

Mulți creștini, nedând o prea mare importanță postului, îl țin fără tragere de inimă sau nu îl țin deloc. Și totuși, trebuie să primim postul cu bucurie, nu cu frică și părere de rău, căci nu este înfricoșător pentru noi, ci pentru diavoli. Mult poate face postul, mai ales când este însoțit de sora sa bună, care este rugăciunea. De aceea, Hristos a spus: « *Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post* » (Mat. 17, 21).

Așadar, dat fiind faptul că postul îi alungă departe pe vrășmașii mântuirii noastre, trebuie să-l iubim, nu să ne temem de el. Trebuie mai degrabă să ne temem de mâncarea multă, mai ales atunci când este însoțită de beție, pentru că ea ne supune patimilor, în vreme ce postul, dimpotrivă, ne scapă de patimi și ne dăruiește libertatea duhovnicească.

De ce dovadă a binefacerilor postului mai avem nevoie, atunci când știm că el luptă împotriva diavolului și ne izbăvește de robia păcatului?

Pe de altă parte, dacă vrei să cercetezi bine lucrurile, vei vedea că postul are grijă de sănătatea trupului. Iar dacă nu crezi cuvintele mele, întreabă-i pe doctori, să-ți dea ei mărturie mai bună. Aceștia spun că sănătatea este menținută prin cumpătare la mâncare, pe când lăcomia duce la tot felul de boli, care distrug trupul. Așadar, să nu ne temem să postim, căci postul ne scoate din multe rele.

Dar și când postim, nu ajunge să ne abținem de la diferite mâncăruri, ci trebuie să postim și sufletește. Există primejdia ca, ținând posturile rânduite de Biserică, să nu avem nici un folos. Din ce cauză? Pentru că ne ținem departe de mâncăruri, dar nu ne ținem departe de păcat; nu mâncăm carne, dar mâncăm sufletele celor săraci; nu ne îmbătăm cu vin, dar ne îmbătăm cu poftă trupești; petrecem ziua în post, dar ne uităm la lucruri rușinoase. În felul acesta, pierdem folosul postului.

De aceea, postul de mâncare trebuie însoțit de îndepărtarea de orice păcat, de rugăciune și de luptă duhovnicească. Numai astfel vom aduce jertfă bine-plăcută Domnului și vom avea mult folos

Despre Sfânta Împărtășanie

Vai ce minune! Masa cea de taină este pregătită. Mielul lui Dumnezeu este junghiat pentru tine, preotul se nevoiește pentru tine, foc duhovnicesc izvorăște din preacurata masă, heruvimii stau împrejur, serafimii, care cu șase aripi își acopăr fețele, zboară pe deasupra, toate puterile cele netrupești, împreună cu preotul, se roagă pentru tine, focul cel duhovnicesc se pogoară, sânge curge din precurata coastă în potir, spre curățirea ta și tu nu te înfricoșezi, că ești găsit mincinos în acest înfricoșător ceas?

Să nu socotești că este pâine, nici că este vin ceea ce vezi! Nu este ca celelalte mâncări nicidecum. Ferească Dumnezeu! Să nu gândești așa! Ci, după cum ceara, unindu-se cu focul, nu pierde nimic și nimic nu prisosește, tot așa socotește că se întâmplă și aici!

Sfintele taine intră în ființa trupului.

De aceea când ne apropiem să ne împărtășim, să nu socotim că ne împărtășim cu dumnezeiescul Trup, ca din mâna unui om, ci să socotim că ne împărtășim cu dumnezeiescul Trup, ca din cleștele de foc al serafimilor, pe care l-a văzut Isaia (Isaia VI, 6-7); iar cu dumnezeiescul sânge așa să ne împărtășim ca și cum am atinge cu buzele dumnezeiasca și preacurata coastă a lui Hristos

Imnografie hrisostomică

Condac

Pe luminătorul a toată lumea, pe stâlpul și întărirea Bisericii, pe povătuitorul pocăinței, pe doctorul și tămăduitorul bolnavilor, pe apărătorul și ocrotitorul celor necajiți, pe Ioan, trâmbița cea de aur sunătoare, gura cea de miere izvorătoare, pe dascălul și învățătorul nostru, veniți binecredincioșilor să-l laudăm. Să aprindem făcliile dragostei celei luminătoare și către dânsul să cădem, aducându-i această cântare: Bucură-te, Ioane Gură de Aur, prealuminate învățătorule a toată lumea!

Icos

Luminătorule și învățătorule, Părinte, cel ce cu învățăturile tale ai luminat toată lumea, luminează-ne și pe noi cu rugăciunile tale, ca să-ți aducem această cântare de laudă:

*Bucură-te, Ioane, fericit slujitor al Domnului Iisus Hristos;
Bucură-te, că din copilărie ai fost binecredincios;
Bucură-te, că din gura ta râuri de învățătură au izvorât;
Bucură-te, că prin tine Dumnezeu S-a proslăvit;
Bucură-te, că, prin minunile tale, înțelepții s-au rușinat;*

*Bucură-te, că, prin învățăturile tale, multă lume s-a învățat;
Bucură-te, că ai fugit de slava omenească;
Bucură-te, că ai iubit viața monahi-cească;
Bucură-te, al necăjiților mângâietor;
Bucură-te, Ioane Gură de Aur, prealuminate învățătorule a toată lumea!*

Despre blândețe, răbdare și smerenie

(Înțelepciune filocalică*)

Blândețea este cea dintâi roadă a bunătății.

Dumnezeu odihnește în inimile celor blânzi iar sufletul tulburat devine sălașul diavolului. (Sf. Efrem Sirul)

Să biruim prin blândețe înțeleaptă pe cei ce ne batjocoresc! să lăsăm să-i pedepsească Dumnezeu și cugetul lor iar nu mânia noastră. (Sf. Grigorie Teologul)

Răutatea se înmoaie și se potolește cu blândețea iar nu cu altă răutate. (Sf. Ioan Gură de Aur)

Răbdarea este leac împotriva mâniei și a tuturor ocărilor și defăimărilor din partea oamenilor. (Sf. Antonie cel Mare)

Unde nu este răbdare, acolo nu este nici iubire. (Sf. Grigorie cel Mare)

Plăcut lui Dumnezeu nu ești doar dacă nu faci răul ci mai ales dacă rabzi cu tărie răul care ți se face.

Dumnezeu ne trimite adeseori necazuri pentru ca să ne întărească în răbdare.

Nimic nu derutează mai mult pe defăimători decât blânda răbdare și resemnare a celor defăimați. (Sf. Ioan Gură de Aur)

Smerenia și frica de Dumnezeu sunt mai presus decât un ocean de fapte bune. Smerenia se naște din strămătorare, pătimire și tăcere. (Pateric)

Adevărata smerenie se arată în faptul că primim cu seninătate și stăpânire de sine ocările, defăimările și învinuirile mincinoase. (Sf. Isaac Sirul)

Pentru a dobândi smerenia se cuvine să primești necazurile ca pe un lucru firesc. Să te defaime oricine și să nu te mângâie altcineva decât Dumnezeu. (Sf. Nicodim Aghioritul)

Pe omul care nu are smerenie îl cunoști de îndată ce-l auzi că vorbește de rău și judecă pe altul; mândria îl împiedică să-și vadă propriile păcate dar în schimb vede și judecă pe ale altora. (Sf. Ioan Scărarul)

Dumnezeu smerește mai întâi, apoi înalță, pe când diavolul înalță mai întâi iar apoi umilește și strivește.

Pe când mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților. (Sf. Ioan Gură de Aur)

Cu cât mai înalt vrei să ridici așezământul virtuții, cu atât trebuie să sapi mai adânc temelia smereniei. (Fer. Augustin)

Fericiți sunt ochii pe care omul, din pricina smereniei, nu îndrăznește să-i ridice către Dumnezeu. (Sf. Isaia Pustnicul)

Să avem convingerea că în toată clipa îl măhnim pe Dumnezeu, prin faptele noastre. Fără această smerenie nu ne putem mântui. (Părintele Cleopa al Sihăstriei)

*Filocalie = iubire de binele și frumosul duhovnicesc

ABC-ul vieții creștine

- Ascultă întâi și mai apoi vorbește.
- Binecuvintează și nu blestema.
- Credința în Dumnezeu să-ți fie tăria și călăuza vieții.
- Înconjură cu dragoste pe semenii tăi
"dragostea acoperă mulțime de păcate".
- Zidește-te și întărește-te zilnic prin rugăciune.
- Stai departe de poftele trupești.
- Caută și află totdeauna partea bună a lucrurilor.
- Bucură-te de lucrarea harului lui Dumnezeu în ființa ta.
- Să nu nesocotești și să nu umilești pe nimeni din semenii tăi.
- Judecă-te pe tine însuși și nu pe alții, căci judecata este a lui Dumnezeu.
- Lumina sufletului și paza minții să-ți fie totdeauna Cuvântul dumnezeiesc.
- Muncește cu drag și elan, ca pentru Dumnezeu, oriunde te-ai afla.
- Împotrivește-te oricărui rău și nu te lăsa covârșit de păcat.
- Rabdă ispita și vei risipi primejdia păcatului.
- Jertfește-te pentru binele aproapelui.
- Știința și înțelepciunea adevărată să le dobândești numai întru frica de Dumnezeu.
- Taci atunci când nu poți împărtăși celor din jur cuvinte de zidire.
- Ținuta ta să fie totdeauna modestă, decentă, pilduitoare.
- Caută pacea și dreptatea și lucrează neostenit neprihănirea.

Frați români ortodocși !

Hai deți

să ne unim forțele și

să sporim jertfa,

ca să dobândim,

pentru

Comunitatea

românească

Înălțarea Domnului

din Montréal,

sfânt locaș

de închinare !

Cuvânt de folos pentru cei ce-și fac Biserică

Harul și ajutorul lui Dumnezeu au coborât peste credincioșii comunității „Înălțarea Domnului” - Montréal și Dumnezeu vrea aici o casă a Lui, în care să fie preamărit de către toți cei cu inimă curată.

Mulțumiri tuturor celor care pun „cărămizi duhovnicești” la o zidire sfântă, și celor care fac aceasta din ceasul cel dintâi și celor care s-au alăturat cu toată râvna, de-a lungul timpului. Dumnezeu privește cu dragoste către toți: celui dintâi îi răsplătește și pe cel din urmă îl miluiește ...

Stăruiți, frați români, în credință și slujire, nu pregetați să lucrați în via Domnului, rămâneți tari în adevărul ortodox al Bisericii noastre strămoșești, nu uitați neamul din care vă trageți, nici limba voastră românească și rugați-vă pentru părinții și frații voștri care sunt în suferință și necazuri. Acestea toate le veți putea împlini într-un locaș al vostru, ortodox și românesc.

Ajutați-vă preotul, acum, la început de ctitorire și totdeauna, căci prin el vă sfințiți, iar preotul, la rândul-i, prin voi se înțelepțește și se întărește în slujirea și misiunea încredințate lui de Dumnezeu.

Nu uitați că singura Biserică, cea mai veche și care a păstrat neștirbită predania apostolică, fără schimbare sau rătăcire, este Biserica Ortodoxă, din care facem și noi parte.

Rugați-vă lui Dumnezeu să vă păzească de ispite și de păcatele cele multe, mai cu seamă de cel al dezunirii, în zidirea bisericii la care năzuiți. Această biserică nu trebuie să fie numai una de cărămizi ci mai cu seamă una a inimilor unite în duhul Ortodoxiei. Aceasta zidește cu adevărat Casa Domnului, în care El va locui într-o Slavă și iubire...

Pr. Gheorghe Calciu

Patriarhul Teoctist a trecut la Domnul

Prea Fericitul Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a trecut la cele veșnice luni, 30 iulie, la ora 17.00, la Institutul Clinic Fundeni din București. P.F. Părinte Teoctist a fost supus în aceeași zi unei intervenții chirurgicale pe care o trecuse cu bine. În perioada postoperatorie, pe fondul unor

suferințe cronice, a dezvoltat o suită de complicații cardiace care au culminat cu o oprire a cordului, ce nu a răspuns la manevrele de resuscitare. Vestea morții sale a surprins și a îndoliat întreaga Biserică Ortodoxă Română. P.F. Părinte Teoctist a condus Biserica Ortodoxă Română peste 20 de ani, păstorind în vremuri de prigoană a credinței creștine. După aflarea tulburătoarei vești, în toate eparhiile Patriarhiei Române, s-au tras clopotele bisericilor pentru Patriarhul românilor și s-au oficiat slujbe de pomenire.

Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist s-a născut la 7 februarie 1915 în satul Tocileni, județul Botoșani, ca cel de-al zecelea copil al familiei Dumitru și Marghioala Arăpașu, primind la botez numele de Teodor. Între 1921 și 1927 urmează cursurile școlii primare în satul natal, iar în anul 1928 intră ca frate la Schitul Sihăstria Voronei, din județul Botoșani. În anul 1929 este admis la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț, iar între 1932-1940 urmează cursurile Seminarului Teologic Monahal de la Mănăstirea Cernica, de lângă București. La 6 august 1935, depune voturile monahale la Mănăstirea Bistrița, Neamț, primind numele de Teoctist.

La 4 ianuarie 1937, Mitropolitul Pimen al Moldovei aprobă hirotonia monahului Teoctist în treapta de ierodiacon. A fost hirotonit de arhiereul Ilarion Băcăoanu, în Biserica „Precista” din Roman, pe seama Mănăstirii Bistrița. Între 1940-1944 urmează cursurile Facultății de Teologie a Universității din București. În această perioadă a fost rânduit de patriarhul Nicodim, în diferite ascultări la birourile Arhiepiscopiei Bucureștilor și apoi în postul de diacon la Catedrala patriarhală. În 1945 obține licența în Teologie cu calificativul „magna cum laudae”. La 1 martie 1945, la cererea sa, este

transferat în postul de preot la Catedrala mitropolitană din Iași, apoi la la 25 martie 1945 mitropolitul Irineu Mihălcescu îl hirotonește ieromonah la acest sfânt lăcaș. În martie 1946 este numit mare ecleziarh al Catedralei mitropolitane din Iași și este ridicat la rangul de arhimandrit.

Între 1946-1950 îndeplinește, pe rând, funcțiile de mare ecleziarh al Catedralei mitropolitane, exarh al mănăstirilor, iar din anul 1948, ocupă postul de vicar administrativ al Mitropoliei. Între 1946-1947 urmează cursurile Facultății de Litere și Filosofie la Universitatea din Iași.

La propunerea patriarhului Justinian Marina, la 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îl alege Episcop-Vicar Patriarhal. La 5 martie 1950 este hirotonit Episcop de către patriarhul Justinian Marina, mitropolitul Firmilian al Olteniei și episcopul Chesarie al Dunării de Jos. Între 1950 și 1954 este rectorul Institutului Teologic din București, având în același timp și atribuțiile de Secretar al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și de Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. La 28 iulie 1962 Colegiul Electoral Bisericesc l-a ales Episcop al Aradului, Ienopoliei și Hălmașului, având sub jurisdicție deopotrivă Vicariatul de la Gyula și două protopopiate din Banatul Sărbesc. În aprilie 1963, Congresul Episcopiei Ortodoxe Române din America l-a ales în postul de Episcop de Detroit, SUA, iar Sfântul Sinod a aprobat alegerea și i-a acordat rangul de Arhiepiscop. Din cauza neacordării vizei, n-a putut lua în primire conducerea efectivă a Episcopiei Ortodoxe Române din America. Între 1969-1970 a suplinat Episcopia Oradiei.

La 28 ianuarie 1973, Colegiul Electoral Bisericesc îl alege Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei, iar la 25 septembrie 1977 - Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei, fiind instalat la 12 octombrie 1977. Între iulie 1980 și ianuarie 1982 suplinește postul de Arhiepiscop al Sibiului și Mitropolit al Transilvaniei. La 9 noiembrie 1986 este ales Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungrovlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. A fost înscăunat în Catedrala patriarhală de mitropoliții țării în prezența patriarhilor Ierusalimului și ai Bulgariei, a reprezentanților tuturor Bisericilor Ortodoxe, ai Bisericii Romano-Catolice, ai Bisericilor Protestante și a reprezentanților forurilor de Stat, la 16 noiembrie 1986.

Dumnezeu să-l odihnească și să-l așeze în ceata dreptilor!

Ziarul “Lumina” 05-08-2007

Prea Fericitul Daniel, patriarhul înnoirilor

Gramata sinodală la întronizarea Prea Fericitului Părinte Patriarh Daniel

Adresată „iubitului cler și popor dreptcredincios din de Dumnezeu păzita Arhiepiscopie a Bucureștilor și Mitropolie a Munteniei și Dobrogei și celor din cuprinsul întregii Patriarhii a Bisericii Ortodoxe Române, tuturor ascultătorilor și cititorilor ei”. Gramata se deschide cu cuvintele: „Har și pace de la

Dumnezeu, Părintele nostru din ceruri, iar de la Noi binecuvântare arhierască” și continuă:

„Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a așezat în Sfânta Sa Biserică scaune și vrednicii mici și mari și, prin trimiterea din ceruri, în chipul limbilor de foc a Prea Sfântului și de viață făcătorului Duh, peste Sfinții Săi ucenici și apostoli, i-a întărit într-o propovăduirea cuvântului Evangheliei Sale, iar prin punerea mâinilor, într-o neîntreruptă înlănțuire de la sfinții apostoli și până astăzi, toți slujitorii Bisericii lui Dumnezeu și păstorii turmei lui Hristos se fac vrednici a fi părtași aceluiași daruri și haruri.

Ca smeriți urmași ai lor, facem cunoscut tuturor, că prin trecerea la cele veșnice în ziua de 30 iulie 2007 a Fericitului întru pomenire Patriarhul Teoctist Arăpașu, a rămas vacant scaunul de Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Munteniei și Dobrogei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Pe temeiul articolului 130 alin. “d” și “p”, din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, prin adresa nr. 3353/2007, a fost convocat Sfântul Sinod în ședință extraordinară, pentru desemnarea a trei candidați, dintre ierarhii eparhioți, iar prin adresa nr. 3373/2007, a fost convocat în aceeași zi de 12 septembrie 2007, Colegiul Electoral Bisericesc pentru alegerea de Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Munteniei și Dobrogei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, dintre cei trei candidați recomandați de Sfântul Sinod.

Ca urmare, după săvârșirea slujbei Te-Deum-ului, în Catedrala Patriarhală, la orele 17.00, Colegiul Electoral Bisericesc s-a întrunit în aula Palatului Patriarhiei Române, unde, sub președinția Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Banatului, ierarhul în cea mai veche hirotonie într-

arhieru, în ordinea dipticelor, a ales, după rânduielile bisericești, în scaunul vacant de Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Munteniei și Dobrogei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, pe Înalț Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniel Ciobotea, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, care s-a arătat vrednic de chemarea la această înaltă demnitate, prin statornicia în mărturisirea drepte credințe, a Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit, prin pilduitoarea și întreita slujire învățătoarească, sfințitoare și conducătoare, ca arhieru al lui Hristos, prin neobositul zel misionar, prin largă lucrare pastorală și social-caritativă în slujba păstoriților, prin promovarea, întărirea și înnoirea lucrării administrative bisericești în Arhiepiscopia Iașilor, prin cultivarea relațiilor frățești cu membrii Sinodului Mitropolitan, prin împlinirea răspunderilor încredințate de Sfântul Sinod, pentru reprezentarea Bisericii Ortodoxe Române în forumurile bisericești internaționale și la întrunirile teologice inter-ortodoxe și inter-creștine, activități pentru care a fost distins cu funcții, onoruri și titluri academice, prin activitatea ca profesor de teologie, care a elaborat apreciate lucrări științifice teologice, sute de studii și articole necesare instruirii studenților teologi și clerului ortodox român, precum și pentru fondarea de viabile instituții teologice, culturale și social-caritative, dând dovezi de ascultare față de Sfântul Sinod, de respectare și împlinire a legilor țării.

Potrivit articolului 130 alin. “u” și articolului 131 alin. “l”, din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, Noi, membrii Sfântului Sinod, am procedat la examinarea și cercetarea canonică a acestei alegeri, în ședința noastră din 12 septembrie 2007 și găsind că alegerea s-a îndeplinit cu păzirea tuturor formelor și rânduielilor legale, am validat și aprobat alegerea Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Dr. Daniel Ciobotea în scaunul vacant de Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Dobrogei și Munteniei, Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române și Președinte al Sfântului nostru Sinod.

Ca urmare, astăzi, duminică, 30 septembrie 2007, după oficierea Sfintei Liturghii în Catedrala Patriarhală, în prezența membrilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a Președintelui României, a reprezentanților înaltelor foruri și autorități de Stat, a delegațiilor Bisericilor Ortodoxe, ai celorlalte Biserici și organizații creștine mondiale, a celorlalte Biserici și Culte din țară, de față fiind mulți clerici și credincioși din Arhiepiscopia Bucureștilor și din întreaga Biserică Ortodoxă Română,

Noi, Laurențiu, Mitropolitul Ardealului, Bartolomeu, Mitropolitul Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, Teofan, Mitropolitul Olteniei, Nicolae, Mitropolitul Banatului, Petru, Mitropolitul Basarabiei, Serafim, Mitropolitul Mitropoliei

Ortodoxe Române a Germaniei, Europei Centrale și de Nord și Iosif, Mitropolitul Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale, săvârșind Doxologia întronizării în Catedrala Patriarhală, înmănăm Prea Fericitului Părinte Daniel, în numele Sfântului Sinod, după rânduiala tradițională, însemnele slujirii patriarhale: Gramata Sinodală, mantia patriarhală, crucea și engolpioanele patriarhale, camilafca albă și culionul alb cu cruce, precum și cărja arhipăstorească și-l așezăm, potrivit chemării și vredniciei, în tronul patriarhal.

Constatând dragostea de care se bucură în rândurile noastre, ale clerului, credincioșilor, monahilor și monahiilor Bisericii Neamului nostru și aprecierea din partea tuturor celor prezenți, care prin aceasta dau mărturie de prețuirea de care se bucură înlăuntrul și în afara țării, fiind încredințați că Prea Fericirea Sa va fi și mai departe pildă de dragoste frățască, de neobosită lucrare, bună înțelegere și înțelepciune părintească, spre a ne fi tuturor călăuză și îndemn, întru întărirea, apărarea și cinstirea tuturor învățăturilor Sfintei Evanghelii, în duhul Sfinților Apostoli, Sfinților Părinți și al păcii între oameni și popoare, îl recomandăm tuturor celor din cinul preoțesc și călugăresc, precum și tuturor dreptcredincioșilor creștini din de Dumnezeu păzită Arhiepiscopie a Bucureștilor, Mitropolie a Munteniei și Dobrogei și Patriarhie Română, pe Prea Fericitul Părinte Patriarh Daniel, îndemnând pe toți să-l respecte și să-l asculte cu toată supunerea, ca pe Chiriarhul legiuit al lor și Întăistător al nostru, ca Patriarh și Președinte al Sfântului Sinod, înțelegând și noi să ne plecăm, cu toată voia, arătându-i în toate împrejurările cinstire și ascultare, ca frați întru Domnul, dorindu-i să păstorească cu râvnă, blândețe, dreptate și iubire de popor, stăruind cu răbdare și înțelepciune în lucrarea neconținută a propovăduirii cuvântului lui Dumnezeu și privind pururea la dreptarul și plinitorul credinței noastre, Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Păstorul cel Bun, căruia I se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. 30 septembrie, 2007. (cf. site www.Patriarhia.ro)

Preotul și enoriașii Așezământului Ortodox Românesc "Înălțarea Domnului Montréal", urează din toată inima, **Prea Sfințitului Episcop Irineu**, de la "Vatra Românească", la aniversarea a cinci ani de arhierie, arhipăstorie îndelungată, cu sănătate, liniște sufletească și împliniri temeinice, în ogorul Ortodoxiei Românești de pe continentul american, susținând cu tot entuziasmul strădania pe care o depune, pentru păstrarea și întărirea duhului ortodox și românesc, între cei de-un neam și de-o credință cu noi.
La mulți ani binecuvântați, Prea Sfințite Părinte!

A fost pusă piatra de temelie a Catedralei Mântuirii Neamului din București

La 29 noiembrie 2007, la București a avut loc slujba de punere a pietrei de temelie și a sfințirii locului destinat construirii noii Catedrale patriarhale. Slujba a fost oficiată de P. F. Părinte Patriarh Daniel, împreună cu membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, cu preoți și diaconi ai actualei Catedrale patriarhale. Noua Catedrală va fi construită pe terenul situat în Calea 13 Septembrie, între Ministerul Apărării Naționale și Parlamentul României.

Lucrările de construcție și de amenajare a Catedralei Patriarhale vor începe în 2008 și ar putea dura aproximativ șase ani, iar costurile noului locaș vor ajunge la 400.000.000 de euro, potrivit purtătorului de cuvânt al Patriarhiei, Pr. Constantin Stoica. Jumătate din sumă va fi alocată pentru construcția la roșu, care va dura aproximativ trei ani, restul banilor urmând să fie cheltuiți pentru lucrările de finisaj, pictură, împodobirea locașului și instalarea rețelei electrice și a încălzirii, activități care ar putea dura încă trei ani. Catedrala va avea o capacitate de aproximativ 5.000 de persoane, proiectul prefigurând și o piață pentru un număr mult mai mare de credincioși. Ansamblul arhitectural va cuprinde Catedrala, așezămintele patriarhale și un parc public.

Idea înălțării unui locaș de cult reprezentativ pentru poporul român a fost pusă prima dată în 1887. La acea dată, România își cucerise Independența de stat (1877) și fusese proclamată regat (1881) iar Bisericii Ortodoxe Române îi fusese recunoscută autocefalia.

După primul război mondial și desăvârșirea unității de stat a României, în 1918, Patriarhul Miron Cristea (1925 – 1939) a reluat în 1929 ideea construirii Catedralei Mântuirii Neamului, stabilind ca amplasament Piața Unirii, unde a și pus piatra de temelie a acesteia. În februarie 1999, Patriarhul Teoctist a sfințit și a pus ca piatră de temelie, tot în acest loc, o cruce.

La adunarea sinodală din 3 martie 2005, Patriarhul Teoctist a anunțat plenul Sfântului Sinod despre hotărârea Consiliului Național Bisericesc din 22 februarie 2005, prin care se acceptase un teren propus de Primăria Capitalei în Calea 13 Septembrie.

Terenul are în jur de 11 hectare. Biserica Ortodoxă Română a cerut retrocedarea acestui teren, întrucât acolo au fost demolate câteva biserici, între care Spirea Veche, Izvor și Albă Postăvari, iar alte două au fost translate pe alt amplasament: bisericile mănăstirii Mihai Vodă și a Schitului Maicilor.

Sorin Marinescu

Rugă și vis de copil

Maica Domnului, Măicuță
Fă-mi degrab bisericuță!
De-ar putea să fie
Ca de jucărie.

Prin ușa de la intrare
Să nu poți trece-n picioare,
Să pleci capul și genunchiul
Și să urce numai gândul.

Fă-mi-o Maică într-o noapte,
Noaptea sfântă de colind
Când copii cântând pe Domnul,
Dalbe lumânări aprind.
Un copil umblând cu steaua
Bucuros să mi-o vestească
Și pe Pruncul sfânt să-l cânte
Și pe Tine, Maica noastră.

Fă-mi-o Maică, Măiculiță
Într-o largă poieniță
Cu flori mari de romaniță
Să trec numai printre flori
Pân-s-ajung la-nchinători.

De-abia să se vadă,
Din flori și din fân
S-o știe doar Domnul
Cel Mare și Bun

Și, sub adieri aline,
Fân și flori să se încline,
Ca la rugăciune,
Cu închinăciune,
Până la pământ.

Apoi târnosească-o Domnul
Cu mir și aghiasmă,
din apă de rouă.
Și scumpă podoabă
să ne fie nouă.

Noaptea, liniștea din stele
Să coboare-asupră-i
tainică tăcere

lară licuricii,
candele aprinse,
Ține-vor făclia
celor necuprinse
Greierii cu toții,
țărâind ușor
Vor cânta în coruri
și-n înalt sobor.

Maica Domnului, Măicuță
Fă-mi degrab bisericuță !
Nu mai mare ca prescura
Lăcaș a toată făptura.

Fă-mi-o la tulpina
unui mic stejar
Înalță-i Tu turlă,
ridică-i altar.
Să coboare-n într-însa
din înalt ceresc
Sfântul și curatul
Har dumnezeiesc.

Stejărelul tânăr, temeinic să
crească
Și urcând spre-înalturi
să o ocrotească.

lar bisericuța
mică să rămână,
Cât un bob de smirnă
Cât s-o ții în mână
Și întrânsa pururi
deplin să domnească
Mila Lui cea mare
și dumnezeiască.

Maică Sfântă, acesta
e scump visul meu
Fă-mi bisericuță
Eu mă rog mereu!
Și-așeaz-o temeinic
în sufletul meu.

George Filip

Testament

cine își înjură ȚARA
fie blestemat - să fie
apăsător cu munți de doruri
până-n neagra veșnicie.

neamul cine-și ponegrește,
ars de ură și de patimi,
când o fi și-o fi să plângă,
să n-aibă-n pupile - lacrimi.

cine limba lui și-o uită,
pribegind prin lumi străine,
n-ar avea de doine parte
când e trist printre destine.

cine glia lui și-o rupe
și-n felii de dor o-mparte
să nu aibă loc de-o cruce
și de prunci să n-aibă parte.

...glia, limba, neamul, ȚARA
ȚARA, neamul, limba, glia
Si-un popor ce nu se frânge
Niciodată : ROMÂNIA !

*Din volumul de versuri
"Țara din lacrimă",
Râmnicu Vâlcea, 2006*

Copacii

Copacii Țării sunt eroi.
Și au ținut feciorii-n brațe
Când moartea hătră-i
căuta
Să-i sfășie sau să-i înhațe.

Copacii Țării sunt bunici.
La vremile de Cosânzene
Ne-au povestit ce-i dorul-
dor
Prin nopțile cu sânziene.

Copacii Țării sunt martiri.
La marea vremilor
răscruce
Și trupurile și le-au dat
Și s-au mutat în Sfânta-
cruce.

Eroi, bunici și mari martiri.
Pe prispa gliei milenară,
Cu cei ce-au fost, cu cei
ce-or fi,
Copacii sunt oșteni de
ȚARĂ...

Părintele nostru, Gheorghe, îndelung pătimitorul și neîncetat rugătorul

(„in memoriam”, la un an de la trecerea sa
la cele veșnice)

A vorbi
despre părintele
Gheorghe Calciu
înseamnă a pomeni
cu venerație
numele unuia din
marii mărturisitori
români pentru
Hristos, ai
zbuciumatului
secol XX. Dascălul și
sacerdotul - pur și
simplu omul care a
fost - se constituie,
dincolo de moarte, o
pildă vie pentru
contemporani ca și
pentru generațiile

ce vor urma. Din cele ce se scriu postum despre el, ca și din
propriile mărturii - o memorialistică de un dramatism adânc
dar și luminos purificatoare - înțelegem că a suferit mult,
pentru verticalitatea convingerilor sale, pentru crezul său
neabătut, pentru curajul și forța sa misionară și
mărturisitoare.

L-am cunoscut îndeaproape, după căderea
comunismului, la locul pastorației sale, pe continentul
american, prin mijlocirea fiilor mei, marcați și ei și fascinați,
dimpună cu o întreagă pleiadă de tineri ai ultimelor decenii,
de statura sa ferm duhovnicească. Înfațișarea sa fizică,
neimpozantă, până la o vreme și mai apoi, până la sfârșitul
vieții, ascetică, sugerând apartenența la cinul monahal,
ocrotea, în sinea interioară, o extraordinară combustie și
înflăcărare duhovnicească. Cuvintele sale, îmbibate de
mireasma și adâncimea Scripturilor și în duh paterical, erau
și mângâietoare și încurajatoare și însuflețitoare și
muștrătoare, precum un „bisturiu duhovnicesc”, amendând
punctual, cu fermitate, precizie și clarviziune căderile și
ridicările, sporul și urcușul duhovnicesc al ucenicilor și
păstoriților săi.

După ultima detenție, consecință a mesajului
creștin, antitotalitar, din ”Cuvintele către tineri”, receptat cu
entuziasm, ca o resurrecție, de către aceștia și care-i vor
cultiva o memorie vie, pioasă și recunoscătoare, părintele
descinde pe continentul american, cel atât de secularizat și
desacralizat.

Având în față un uriaș orizont misionar, sexagenar
fiind, s-a mobilizat ca un brav ostaș al lui Hristos, neobosit și
ardent, purtând părintește grijă duhovnicească, în primul
rând compatrioților și celor de-o credință cu a sa. Biserica
ostenelilor sale pastorale, din Alexandria-Washington
devenise, în ultimii ani de viață și parohiat, un reper ortodox
și românesc de mare interes, la proporții de pelerinaj, pentru
mulți din înstrăinații ajunși aici de pe vechiul continent.

M-am rugat împreună cu el și am luat pulsul
sublimei sale trăiri creștine și mistice. Avea o sobrietate
blândă, o adâncime și o forță de pătrundere a cuvântului,
cum rar mi-a fost dat să întâlnesc.

A simțit totdeauna prezența și lucrarea lui Dumnezeu
în viața lui, cu toate încercările dureroase și devastatoare pe
care le-a traversat și care nici pe departe nu l-au doborât ci,
dimpotrivă, l-au întărit, l-au păstrat neclintit, l-au înnobilit
și transfigurat.

Răspunzând chemărilor, a poposit în ultimii ani și la
Montréal, așteptat aici cu emoție și având el însuși dor și
drag de numeroșii săi ucenici, din zona canadiană. L-am
primit, cu multă căldură sufletească, în două rânduri, în cele
două biserici ale slujirii mele preoțești. M-au impresionat
înțelepciunea și tactul părintelui, întru ostoierea setei de
cuvânt duhovnicesc a ascultătorilor săi dar mai ales
ardoarea cu care era abordat ca duhovnic, cât de părintește
și cu „darul lacrimilor” chiar, decurgea spovedania și cât
confort sufletească și seninătate aducea, la final, celor ce
ajungeau sub epitrahilul său.

Este memorabilă dorința nostalgică, mărturisită
adeseori, devenită în ultima vreme demers energic, de a se
reîntoarce să-și afle liniștea bătrânețelor și odihna de veci în
pământul românesc, pământul înaintașilor și leagăn al
credinței, pământul suferințelor și martiriului său. Bunul
Dumnezeu i-a împlinit și această din urmă năzuință ..

Îl păstrăm cu luare aminte în rugăciunile noastre
pentru cei adormiți și-l aducem în prezentul realității
euharistice proscomidind și pentru el la fiecare liturghisire,
fiind încredințați că de acolo, dintru Cele Înalte, se roagă, la
rându-i, neîncetat, pentru noi.

Socotească-l Dumnezeu în ceata aleșilor Săi !

Preot Dr. Nicolae Stoleru

Cu dragoste și evlavie

O viață de mărturisitor

Cine poate să vorbească despre părintele Gheorghe Calciu, despre viața sa de mărturisitor al lui Hristos? Doar îngerii în ceruri și oamenii cu viață sfântă aici, pe pământ. Deci cum aș putea eu să vorbesc despre suferința, despre lucrarea dragostei, despre jertfa continuă întru Hristos a părintelui Gheorghe Calciu? Și cine dintre noi ar putea să o facă? Puțini, foarte puțini. Doar aceia care, alături de el, au dus cununa muceniei neamului românesc și au mărturisit, prin fapta dragostei și a credinței pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Dar un lucru este fără de tăgadă. Părintele Gheorghe Calciu l-a mărturisit continuu pe Hristos, cu dragoste, prin întreaga sa viață. Iar pe cei care s-ar îndoi de locașul pregătit părintelui de Bunul Dumnezeu în ceata Mărturisitorilor, îi întreb: Dacă părintele Calciu nu va ajunge în Ceruri, atunci ce speranță am putea avea noi, ceilalți, cu păcatele, compromisurile și neputințele noastre? Noi nădăjduim doar în mila și dragostea Domnului, căci „*la oameni aceasta e cu neputință, însă la Dumnezeu toate sunt cu putință*”. (Matei 19, 26)

Nu putem să cuprindem aici toate cele pe care părintele Gheorghe Calciu le-a făcut neconținut pentru Biserică, punând mai presus de orice ascultarea de Domnul nostru Iisus Hristos și mărturisindu-l în orice clipă, prin lucrarea și cuvântul său, urmând cu prisosință sfatul dumnezeiescului Învățător: „*Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.*” (Matei 5, 16)

Puterea rugăciunii și a postului

Dacă ar fi să spunem un singur lucru despre părintele Gheorghe Calciu, acesta este că avea o putere deosebită în rugăciune. Câte nu a rugat părintele pe Dumnezeu? Câte nu a rugat părintele pe Maica Domnului? Întrebați numai pe cei care au fost la părintele și i-au cerut ajutor. Și veți vedea câte lucruri minunate a făcut: bolnavi care și-au găsit alinarea, oi rătăcite întoarse la turma lui Hristos, certuri împăcate, familii reunite, situații disperate rezolvate și multe altele, toate vrednice de sinaxar.

Această putere deosebită se baza pe viața de post și rugăciune a părintelui. Părintele a avut până în ultima clipă

un mare respect pentru viața de post și rugăciune. Recomanda fiilor duhovnicești postul tradițional creștin-ortodox, fără ulei și fără vin, exceptând dezlegările de rigoare. Era permanent încurcat de insistența multora, care doreau să țină postul mai ușor, ca, mai nou, în România, sau ca la grecii din America, adică plin de dezlegări la pește și cu dezlegare la ulei și vin în fiecare zi. Îmi spunea: „Ce să facem, ca să nu-i pierdem nu le spunem să nu-l țină așa, dar nici să-l țină așa, ci noi recomandăm în continuare, postul așa cum trebuie ținut”. Și postea părintele, la 80 de ani, post negru, de dimineața până seara. Și asta nu rareori. Și atunci nu ne mirăm că avea putere asupra celui necurat.

Cine a ajuns la scaunul de spovedanie al părintelui, știe cum, după lungile spovedanii, se ridica din genunchi cu picioarele parcă mai amorte decât părintele, dar cu sufletul ușurat și plin de pace și dragoste. Căci părintele avea o ținută cu totul smerită, ca duhovnic, la spovedanie. Îngenunchea în fața ta și stătea așa toată spovedania, rugându-se cu adevărat, împreună cu tine, pentru iertarea păcatelor și dăruindu-ți nu numai iertare, dar și putere de luptă împotriva păcatelor.

Noi știm ce am văzut și ce am auzit de la părintele Gheorghe Calciu. Și, pentru cele ce le-am văzut și pentru cele ce le-am auzit, facem aceste mărturisiri, cu dragoste și evlavie.

Un fiu duhovnicesc,
Prof. Univ. Mihai Boicu

(din volumul „Viața Părintelui Gheorghe Calciu ...”, Ed. Christiana, București, 2007)

Pentru Românii care-și neagă apartenența la România și identitatea de român

Am auzit mulți români spunând: "A, mai lasă-mă cu România,.....", în timp ce dădeau tot creditul și lauda altor națiuni străine. Sunt unii care nici nu vor să audă de România și se comportă ca și cum ar fi alergici, atunci când încerci să-i identifice ca fiind români. Neagă în fel și chip apartenența lor la România și nu vor să fie asociați cu ea. De multe ori aceștia încearcă să vorbească în engleză sau în altă limbă, oricare limbă, numai românește nu. Se îmbracă într-un anume fel, își însușesc obiceiuri străine, își schimbă prietenii, în încercarea zadarnică de a deveni altceva, de a-și dizolva identitatea lor într-o cultură străină.

Zadarnic fac ei toate acestea, pentru că niciodată nu vor putea să nu mai fie români. Dacă te-ai născut român, român vei muri, ducând cu tine aceste încercări nedemne de a te ascunde de propria ta obârșie.

Dacă nu te-ai fi născut acolo, ci altundeva, n-ai mai fi fost tu cel care acum fugi de leagănul tău, de părinții și frații tăi, români și ei, ca și tine.

Bune sau rele, lucrurile și realitățile pe care le-ai trăit în România sau cu românii, te-au schimbat și au contribuit la ceea ce ești acum. N-ai mai fi așa cald, nu ai mai avea bucuria și familiaritatea pe care le simți acum în cercul tău de români, dacă România ar dispărea din sufletul tău.

Ce este România? Este o țară care oricând poate deveni mai bună și, dacă acest lucru încă nu s-a întâmplat, este din cauza noastră, pentru că fiecare dintre noi avem o vină tot așa de mare pentru relele care sau întâmplat, pentru că nu am luat atitudine atunci când am fost în impas, am căutat calea cea ușoară, am participat la rău prin atitudini de genul: *"ce mă privește, ce pot să fac eu?"*. Iar pentru cei care cred că au făcut bine, le amintim că binele care nu este după Dumnezeu, după învățătura Sa, este rău. Lumea toată moare de acest bine care nu este făcut cum trebuie, ci după cum crede fiecare.

România este deci locul în care ne-am născut și acest lucru nu poate fi schimbat, România este și viața noastră, pe care am trăit-o pe acel pământ și nici acest lucru nu poate fi schimbat. Ceea ce poate fi schimbat este răul, păcatul, necredința și rușinoasa atitudine de a minți, fugind de identitatea ta.

Unii Români vorbesc de rău țara lor chiar în Biserica Românească din diasporă, ei care au avut parte de mângâiere sufletească sau ajutor material datorită faptului că, într-un colț sau altul al pământului ființează o Bisericiuță Românească.

Dacă viața ta merge bine, dacă nu te afli în vreun rău sau dacă ai scăpat până la urmă dintr-o situație mai mult sau mai puțin rea, este pentru că Dumnezeu a binevoit să treci de acel impas iar Dumnezeu lucrează în primul rând prin Biserică. În această lume, adeseori rece, indiferentă și ostilă ție, ajungi oare să găsești, cu ușurință, o binefacere dezinteresată, reală și curată?

Bisericile diasporei românești sunt poate mici și modeste, ca și construcție, dar sunt și se cuvine să fie pline de duh și fără de ele, mulți ar rămâne cu sete în suflet, în mediul arid al înstrăinării, aflați într-o foame și sete spirituală acută și dureroasă.

Material ne poate fi bine și aici și acolo, dar sufletul are nevoie de un anumit tip de hrană, pe care nu o vom găsi decât în duhul Creștin Ortodox, care încă mai caracterizează România.

Identitatea ta trebuie păstrată cu grijă, căci puteai fi un inert spiritual, un robot al lumii occidentale dar ești, iată, un român plin de spirit, cu toate că, acel spirit a cam adormit în ființa ta.

Dumnezeu a rânduit ca tu să te naști în România și să ai bucuria de a fi român, căci sunt mulți care nu au această bucurie. Cultura occidentală este dominată de materialism, fără duhul cel viu, fără conștiința și înțelegerea vieții, așa cu le are acest popor român creștin. Confortul material nu înseamnă a trăi cu adevărat bine. Viața deplină și mulțumitoare sufletește, înseamnă mult mai mult.

Bucură-te Române că țara ta a fost binecuvântată cu mari daruri, cu Sfinți mulți, cu un suflet viu și cu dăinuire în veșnicie, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Daniel Podbereschi

Internetul și mântuirea

Internetul... O nouă unealtă a lumii moderne în jurul căreia gravitează nenumărate discuții de profunzime, care vizează rostul și rolul social al acestuia, aspectele pozitive și negative sau implicațiile bune ori rele, asupra celor mai diverse aspecte ale vieții umane, inclusiv asupra mântuirii. Această chestiune interesează acum, pentru că mulți și-au pus problema efectelor utilizării internetului asupra vieții duhovnicești a unui creștin responsabil.

Deși trăim înconjurați de nenumărate realizări ale unei societăți moderne, fără chiar să le băgăm în seamă pe cele mai multe dintre ele, atunci când vine vorba de câteva anume, tonul abordărilor este plasat undeva între alarmant și apocaliptic. Televiziunea este una dintre aceste realizări, internetul ar fi alta. Teologii severi descoperă în televiziuni mai degrabă efecte distrugătoare de suflete decât beneficii, iar criticii internetului ar desființa rețelele de calculatoare, dacă ar putea. Dacă le ascuți argumentele, deloc de neglijat, nu poți să nu observi influențele nefaste asupra psihicului uman, asupra imaginației, a activității cerebrale sau a tipului de civilizație în care trăim. (nu poți ocoli nici faptul că excesul de televiziune, anumite programe tv sau anumite domenii internet lezează morala religioasă), aduc ispite uriașe chiar și pentru cei întăriți duhovnicește și pot pierde definitiv sufletele unora dintre cei care stau lipiți de ecranul tv sau de monitorul de calculator. Este imposibil să nu observi cum copiii sunt, în mare măsură, sclavii computerelor în rețea și cum înlocuiesc deseori realitatea cu virtualul, sau cum adulții neglijează comunicarea în familie, în favoarea serialelor sau a meciurilor. Exemplele efectelor nefaste ar putea continua iar tabloul astfel obținut este unul cu siguranță destul de sumbru, pentru a justifica tonul alarmist al diferiților critici ai televiziunii și ai internetului. Din perspectivă teologică, teama unora dintre critici este justificată, însă numai până la un punct.

Ceea ce uită constant cei care sunt sincer îngrijorați este faptul că atât televiziunea, cât și internetul sunt doar două unelte. Fără viață și voință proprie, dar cu o mare capacitate de atracție. De aceea, dacă ar fi să vedem care este adevărata sursă a pericolului legat de internet sau tv, atunci trebuie neapărat să ne întoarcem către cel care deține butonul: *omul*. Acesta este singurul capabil de a naște sau a îndepărta pericolul în care se află atunci când pierde măsura și discernământul, față în față cu internetul sau cu

televiziunea. Așadar, *omul este cel care trebuie educat corect*, și nu unealta este aceea care trebuie blamată. Sfântul Petru Damaschinul vorbea despre felul în care nu băutura e rea, ci beția, nu mădularele trupului, ci reaua lor folosire, nu femeia, ci desfrânarea. Îmi permit să parafralez spunând că nu internetul e rău, ci utilizatorul lipsit de discernământ și cuviință.

Cristian Tabără, "Lumea Credinței", 1-2006

Părintele Galeriu despre Internet

« Atât cât reușesc eu acum să interpretez, generalizarea Internetului cred că are o însemnătate la fel de mare ca răspândirea tiparului lui Guttenberg, începând din 1473. Parcă se face un salt în comunicare. Un salt care deschide și alte forme de explorare. Acum comunicarea se poate face direct, imediat, on-line, cum spun internauții, cu o diversitate și o arie de răspândire extraordinară. Se cere înobilarea acestui instrument tehnic care, prin conținutul mesajelor sale, poate să spiritualizeze uriașa "pânză de păianjen" ce înconjoară globul.

Vedeți, acum, în această epocă, mai bine zis, sfârșit de epocă și început de epocă, știința însăși vine în întâmpinarea religiei. Exprimând realul, știința bate la porțile spiritului și dă mărturie pentru Creator, exprimându-L, nu zic definindu-L, (pentru că Dumnezeu nu poate fi definit ; un Dumnezeu definit ar fi un Dumnezeu finit) ci tâlcuindu-L, dacă vreți, drept conștiința fundamentală a existenței, a Universului.

Omul revine acum la interioritatea lui cea mai adâncă și de acolo spre interioritatea cea mai adâncă a universului, așa cum zicea psalmistul: "adânc pe adânc se cheamă". În altă parte același psalmist spune că "Dumnezeu a pus în vistierii, adâncurile", adică adâncul din noi se află în vistieria lui Dumnezeu ».

Scrisoare către părinți

Școala
Duminicală de
sub patronajul
Bisericii Ortodoxe
Române
"Înălțarea
Domnului"

din Montréal, se
află actualmente
în cel de-al
treilea an de
activitate.

Inițiativa
înființării acestei
școli a avut ca
punct de plecare
grija și
preocuparea
pentru copiii

comunității noastre, ca aceștia să păstreze credința ortodoxă, să știe să vorbească românește, să nu-și piardă identitatea națională, să cunoască obârșiile înaintașilor și marile repere ale istoriei neamului nostru, să prețuiască adevărat cultura și civilizația românească, prin valorile ei fundamentale. Așa am observat că fac și celelalte etnii, cu care conviețuim aici, pe pământul canadian, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel integrarea și adaptarea copiilor lor în societate.

Observăm grija pe care o au aceste etnii de a-și conserva și afirma moștenirea cultural-spirituală, în rândul generațiilor lor tinere și considerăm că trebuie să procedăm și noi la fel, cu copiii noștri. Dacă societatea canadiană le cere să fie bilingvi, vorbind franceza și engleza, nu vedem de ce copiii noștri n-ar putea vorbi, pe lângă acestea și limba lor maternă. Intrând de timpuriu în sistemul educațional canadian, care îi va ordona mental, ei vor ajunge să-și îmbogățească vocabularul, în limbile oficiale ale statului, în vreme ce limba română și modelul cultural românesc vor rămâne în plan secund sau le vor ajunge străine de-a binelea. Limba română se va cultiva ocazional și precar, doar în relativ puținul timp cât copiii noștri se află cu părinți lor, acasă. Se observă la aceștia tendința de a nu mai vorbi limba română, chiar și la scurt timp după venirea aici, în condițiile integrării accelerate în sistemul educațional canadian. Este nevoie și socotim de

datoria noastră să veghem ca religia, limba română, duhul și sentimentul românesc, sădite în familie, să nu se stingă, ci să fie cultivate și continuate, de asemenea și sub patronajul Bisericii, așa cum se întâmplă în practic toate comunitățile românești din diasporă, mai vechi și mai noi.

Trăind aici putem fi mândri că suntem români. Coeficientul nostru de inteligență, atașamentul la tradiție, statornicia credinței, sunt doar câteva argumente. Copiii noștri sunt cei care vor reprezenta comunitatea românească în viitor, de la ei așteptăm să fie păstrătorii, continuatorii și susținătorii tradițiilor românești, neînstrăinați de proprii lor părinți și statornici în credința strămoșească. Pentru aceasta însă, ei trebuie să fie pregătiți corespunzător.

Școala noastră Duminicală, alături de predarea religiei, limbii române și istoriei neamului, găzduiește deopotrivă un cerc de pictură de icoane pe sticlă și respectiv un cerc de muzică. Aceste activități sunt conduse de profesori cu pregătire de specialitate în țară, însușești de aceleași sentimente și preocupări pentru copiii noștri, munca lor fiind benevolă, neremunerată. Cursurile școlii noastre sunt gratuite, contribuția fiind doar pentru rechizitele școlare și materialul didactic.

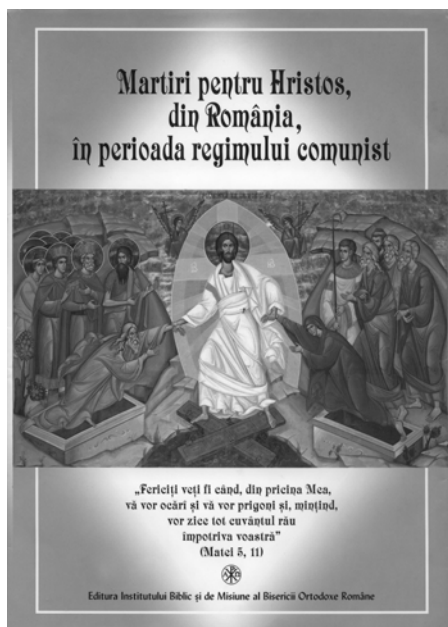
**Vă adresăm călduros și stăruitor îndemn ca,
punând la inimă chemarea noastră,
să vă îndreptați copiii spre "Școala Duminicală
" a bisericii noastre.**

Chiar dacă suntem oarecum la început de drum, un început timid și modest, am avut realizări frumoase, în anii care au trecut și rezultatele s-au văzut mai ales la copiii care au avut continuitate în frecventarea cursurilor școlii noastre. Speranța noastră este că răspunsul dumneavoastră, al părinților, va fi pozitiv și, cu timpul, sprijinul va fi din ce în ce mai mare, pentru ca și rezultatele copiilor noștri să fie din ce în ce mai semnificative iar inițiativa educativă pe deplin justificată.

**Pentru înscrierea copiilor la "Școala Duminicală"
apelați: (514) 748 6730 sau (450) 671 3748**

Daniela Bochiș, directoarea Școlii Duminicale

Martiri pentru Hristos, din România, în perioada regimului comunist

**Editura Institutului
Biblic și de Misiune al
Bisericii Ortodoxe
Române, București,
2007**

Lucrarea, care are un caracter ecumenic și este consacrată creștinilor care și-au dat viața pentru credința în Hristos, în perioada regimului comunist din România, este rezultatul cercetărilor întreprinse în întreaga țară, într-o

perioadă de patru ani, de către Bisericele Ortodoxă Română, Romano-Catolică și Evanghelică din România, cu scopul realizării unui martirologiu creștin al României.

Criteriile hotărâte de către inițiatorii proiectului, pentru stabilirea statutului de martir au fost următoarele: moarte violentă (împușcare, spânzurare, înghețare, înjunghiere, îngropare de viu, privațiune de hrană și apă etc.), în urma chinurilor suferite în temniță sau într-o perioadă de timp imediat următoare detenției, ura persecutorului față de credință și Biserică, acceptarea conștientă a martirului etc.

Lucrarea, aflată la prima ediție, include biografiile și împrejurările martiriului a 240 de creștini, dintre care 207 au fost ortodocși, 30 romano-catolici și 4 evanghelici. Majoritatea acestora au fost clerici (episcopi și preoți), profesori de teologie, avocați, țărani, comercianți și studenți.

Realizarea acestui volum constituie o contribuție românească, la un proiect european de identificare a martirilor creștini din secolul al XX-lea (în numeroase țări europene au apărut sau urmează să apară lucrări similare), cu scopul de a sublinia și din această perspectivă, valorile creștine comune ale culturii și civilizației europene, ca temelie și liant pentru comunitatea europeană, aflată în proces de edificare.

Contemporani cu noi sau cu părinții noștri, nenumărați martiri au murit în închisorile comuniste. Ei au suferit

pentru credință, apărându-și până la capăt libertatea de a crede în Dumnezeu. Mulți ani, eroilor anonimi li s-au ridicat statui doar în inimi. Dar acum, o carte despre credincioșii ortodocși și de alte credințe, uciși în închisorile comuniste, a fost lansată sub egida Patriarhiei Române. Este, această inițiativă, o recunoaștere oficială a suferinței.

Volumul, având 802 pagini, a apărut la editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București. La cercetările pentru alcătuirea lui au contribuit 15 autori, coordonați de un comitet de 10 reprezentanți ai cultelor din România, care s-au folosit de arhivele CNSAS, ale tribunalelor, ale Ministerului Justiției sau de probele orale ale cunoscuților martirilor care sunt evocați.

Pagini consistente din carte sunt dedicate deopotrivă unor nume cunoscute din cultura română, din deceniile IV-VI, ale sec XX, precum Vasile Voiculescu ori Mircea Vulcănescu.

Medicul Vasile Voiculescu, arestat în 1958 și acuzat de uneltire contra orânduirii sociale, pentru păstrarea legăturii cu intelectualii care frecventaseră cercul "Rugul Aprins", de la Mănăstirea Antim, a fost condamnat la cinci ani de temniță grea, cinci ani de degradare civică și confiscarea totală a averii. A fost purtat prin închisorile de la Jilava și Aiud. Vasile Boroneanț, un deținut politic, încarcerat alături de el, își amintește că Vasile Voiculescu era blând și împăciuitor în celulă. "Se crease în jurul lui un cerc de profesori care, uneori, îi luau chiar mâncarea, fără să-l întrebe măcar. Deși operat, s-a repezit asupra-i, să-i ia mâncarea, un „coleg” de celulă iar răspunsul lui, la riposta celorlalți, a fost: "Lăsați-l, că și el e creatura lui Dumnezeu și dacă s-a repezit s-o ia, înseamnă că el are nevoie mai mare decât mine de această mâncare".

Mircea Vulcănescu s-a îmbolnăvit de tuberculoză, după un episod înfiorător, petrecut în închisoarea Jilava, în 1948. Dezbrăcați total, în plină iarnă, într-o celulă rece, mai mulți deținuți au trebuit să îndure câteva nopți de îngheț și bătai. Gheorghe Bălănescu, unul dintre ei, își amintește altruismul total al lui Mircea Vulcănescu, care s-a oferit să se întindă pe jos, transformându-se în "așternut" cald pentru fostul primar al Jilavei, bolnav de tuberculoză pulmonară. Vulcănescu s-a lungit pe cimentul rece, pentru ca suferindul să doarmă peste el, protejându-l astfel prin căldura propriului corp. Dimineața, gardienii îi "încălzeau" zilnic cu bastoanele de cauciuc. În acea perioadă, Vulcănescu s-a îmbolnăvit și el de tuberculoză pulmonară și a murit, doi ani mai târziu.

Această carte a martirilor din închisorile comuniste se cuvine cercetată cu luare aminte și considerată un memento dureros al istoriei recente a neamului românesc.

Globalnews/Biserica.org

CUPRINS

Editorial

“Sfințenia, împlinirea umanului” – + P.F. Daniel, Patriarhul României 01

Cuvânt arhieresc

Spiritualitatea ortodoxă ... – + Î.P.S. Serafim Joantă – Mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord 02

Mari aniversări ale lumii creștine

Sfântul Ioan Gură de Aur – 1600 de ani de la trecerea sa la cele veșnice – Protos. Gavriil Oltean 04

Saint Jean Chrysostome – Alcide Laplante 05

Actualitatea învățăturilor Sfântului Ioan Gură de Aur 07

Imnografie hrisostomică 08

Cuvinte de folos

Despre blândete, răbdare și smerenie 11

ABC-ul vieții creștine 11

Îndemn la ctitorire

Îndemn 12

Cuvânt de folos pentru cei ce-și fac biserică – Pr. Gheorghe Calciu 13

Răscruce de vremuri în Ortodoxia românească

Patriarhul Teoctist a trecut la Domnul 14

Prea Fericitul Daniel, Patriarhul înnoirilor 15

A fost pusă piatra de temelie a Catedralei Mântuirii Neamului din București 16

Poeți comunitari

Sorin Marinescu – George Filip 17

Mari duhovnici contemporani

Părintele nostru, Gheorghe, îndelung pătimitorul și neîncetat rugătorul – Pr. Nicolae Stoleru 18

Cu dragoste și evlavie – Prof. Univ. Mihai Boicu 19

Curajul mărturisitor

Pentru Românii care-și neagă apartenența la România și identitatea de român – Daniel Podbereschi 20

Dileme ale prezentului

Internetul și mântuirea – Cristian Tabără 21

Exigente comunitare

Scrisoare către părinți – Daniela Bochiș 22

Cărți și Reviste

Martiri pentru Hristos, din România, în perioada regimului comunist 23

“I C O N O S T A S”

Revistă de spiritualitate și orizont cultural Fondată - 2006

Editată de:

Biserica Ortodoxă Română “Înălțarea Domnului”

Montréal - Qc.

Révue de spiritualité et horizon culturel Fondée - 2006

Editée par:

Église Orthodoxe Roumaine de l'Ascension du Seigneur

Montréal - Qc.

Redacția și corespondența

Office Paroissial - 1581, rue Barré, Montréal - St. Laurent, Québec, H4L - 4M5

Tel/Fax - (514) 748 6730

E-mail - stolnic2004@yahoo.com

Web site - www.inaltarea-domnului-montreal.com

Grupul Redacțional

Daniela Bochiș - Preot Nicolae Stoleru - Daniel Bochiș

Computer - Tehnoredactare - Infografie

Daniel Bochiș - Raluca Stoleru - Daniela Bochiș

* Punctele de vedere exprimate în articole sunt în răspunderea autorilor *

SF. MUCENITĂ

FILOTEIA

DE LA CURTEA DE ARGEȘ

ROMÂNII

SCINTEI

CU SANT VITA. VOI SINTETI MLĂDITELE